

Madelein
Kerseboom

roman

*Vol
verwachting*

Vol verwachting

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Madelein Kerseboom

Vol verwachting

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

*Voor alle (bijna-)moeders en iedereen
die dat graag wil zijn.
En voor Ruud, naast wie ik de rest van mijn leven
hoop wakker te worden.*

INKIJKEXEMPLAAR

GENIETEND LAAT IK MIJN VOETEN WENNEN AAN DE temperatuur van het azuurblauwe zeewater. Het voelt niet koud en biedt precies de verkoeling waar ik zo naar verlangde. Ik zet mijn zonnebril, die door de warmte een beetje is afgezakt, recht op mijn neus en neem het weidse uitzicht in me op. Zee, niets anders dan zee. Met daarboven een strakblauwe lucht en een brandende zon, hoog aan de hemel. Ik adem diep in en probeer bij de uitademing de spanning in mijn lichaam los te laten.

De vlucht van Amsterdam naar Curaçao verliep moeizaam. Normaal gesproken doen we er tien uur over, maar door een technisch mankement aan het vliegtuig dat eerst verholpen moest worden, liepen we op Schiphol

drie uur vertraging op. Hierdoor kwamen de passagiers geïrriteerd aan boord en sommigen van hen waren rond-uit chagrijnig. Tijdens de vlucht kwam daar nog een man bij die te veel dronk én een herhaaldelijk verstopt toilet. Ik heb weleens betere werkdagen gehad. Gelukkig kan ik als purser bij KLM taken delegeren aan de rest van het cabinepersoneel, maar tegen huilbaby's valt vrij weinig te doen. We hadden ze vandaag in overvloed. Ik begrijp nooit zo goed waarom de kleinste hummeltjes per se mee moeten op zo'n lange vlucht, maar de gestreste en zichtbaar oververmoeide ouders blijkbaar wel. Nog steeds toeteren mijn oren na van het gekrijs en geblèr, en dat terwijl ik net op mijn hotelkamer een paar uur heb geslapen.

Ik loop verder het water in. Er kleven een aantal nadelen aan mijn werk, maar gelukkig wegen de voordelen daar ruimschoots tegen op. Ik hou van vliegen, van de vrijheid die het me geeft. Ik vind het geweldig om veel van de wereld te zien, steeds weer nieuwe mensen te ontmoeten en avonturen mee te maken. Van een kantoorbaan, ergens weggestopt achter een stoffig bureau in Nederland, zou ik doodongelukkig worden.

Wanneer de Caribische Zee me tot mijn bikinibroekje omringt, laat ik me er verder in zakken. Ik zwem een stuk van het strand af en draai me na een tijdje om. Met mijn gezicht een paar centimeter boven het zeewateroppervlak tuur ik in de verte. Hier doe ik het allemaal voor. Het uitzicht is fantastisch. Een wit strand, omgeven door wuivende palmbomen en parasols met daken van bananenbladeren. De komende twee dagen kan ik volop genieten van het eiland en ik word er nog voor betaald ook. Ik strek mijn lichaam languit en blijf een tijdje dobberen op

mijn rug, met mijn ogen gesloten achter mijn zonnebril. Ik dein mee met het kabbelende water. Vanavond is er een feest op Mambo Beach. Ik heb er zin in. Laat het vakantiegevoel maar komen.

‘Je danst goed’, hoor ik iemand in het Engels achter me zeggen.

Ik draai me om in de richting van de stem en staar in twee opvallend blauwe ogen, die fel afsteken tegen een gebruinde huid. Het is de knappe man die me al eerder was opgevallen bij de bar. Hij is lang, heeft een goed postuur en een volle bos donker haar. Gekleed in espadrilles, een cognackleurige linnen broek en een zomers wit overhemd, waarvan de bovenste knoopjes open zijn gelaten, ziet hij er heel goed uit. Een klein uur geleden stonden we schuin tegenover elkaar aan de rechthoekige bar en bestelden allebei een drankje. We hadden oogcontact, dat lang aanhield. Uiteindelijk stak ik mijn Amstel Bright in de lucht als proostgebaar en liep terug naar het gedeelte op het strand waar werd gedanst. Ik voelde zijn ogen in mijn rug branden totdat ik opging in de mensenmassa. Of hij me zou komen zoeken maakte me op dat moment niet uit. Maar nu hij voor me staat, en van dichtbij nog aantrekkelijker blijkt te zijn dan van een afstandje al te zien was, ben ik blij dat hij dat heeft gedaan.

Hij glimlacht als ik hem ongegeneerd lang aankijk. Zijn ogen zijn prachtig. Ze hebben precies de kleur die de lucht vandaag ook had. Hemelsblauw.

‘Ik heb je gevonden’, roept hij boven de muziek uit, weer in het Engels. Hij legt een hand op zijn brede borstkas. ‘Ik ben Emanuel.’

‘Anouk’, reageer ik.

Hij herhaalt mijn naam. Langzaam, alsof hij hem wil proeven in zijn eigen mond. ‘Je ziet er goed uit, Anouk.’

Ik moet lachen. Niet om wat hij zegt, maar door zijn Engelse uitspraak met een overduidelijk Spaans accent. Waar komt deze mooie man vandaan? Op Curaçao word je doorgaans in het Nederlands aangesproken. Ik zou het hem makkelijk kunnen maken door over te gaan op Spaans – mijn talenknobbel is iets wat goed van pas komt bij mijn werk – maar eigenlijk vind ik zijn Engels wel leuk klinken.

‘Dankjewel. Jij mag er anders ook best zijn.’

Hij komt dichterbij staan. We dansen en ik merk meteen dat hij daar goed in is. Hij draait me rond in zijn armen en beweegt speels om mij heen. Steeds opnieuw ontmoeten onze ogen elkaar. We dansen, lachen, maar onze ogen vertellen een ander verhaal. Ze spelen een spel. Zijn blik is krachtig en bezorgt me kriebels in mijn onderbuik.

Na een paar nummers komt Emanuel achter me staan. Ik voel hoe zijn handen over de dunne stof van mijn strapless zomerjurkje glijden. Op mijn heupen komen ze tot stilstand. Zachtjes drukt hij zijn lichaam tegen de achterkant van het mijne. Zo bewegen we samen op het ritme van de muziek.

‘Zullen we iets drinken?’ vraag ik, als onze drankjes al een tijdje op zijn. Ik draai me om in zijn armen.

Emanuel knikt, pakt mijn hand en loopt voor me uit naar de bar. Zonder te vragen wat ik wil hebben, bestelt hij twee cocktails. Hij rekent af, overhandigt me een drankje en loopt voor me uit naar de zee. Een stukje voorbij het feest op Mambo Beach gaat hij zitten op het strand. Ik

volg zijn voorbeeld en neem naast hem plaats. De muziek is nog steeds duidelijk te horen, maar klinkt een stuk zachter dan daarnet tussen de feestende mensenmassa. Een tijdje zeggen we niets. We staren allebei naar de zee. Zo zonder daglicht ziet alles er heel anders uit.

‘Cheers’, doorbreekt Emanuel de stilte.

‘Cheers.’

We nemen allebei een slok. Zelfs in het schemerdonker vallen zijn blauwe ogen op. Ik kan niet anders dan ernaar kijken.

‘Je bent de mooiste vrouw op Mambo Beach, Anouk. Ik durf zelfs te zeggen: op heel Curaçao.’

‘Dank je.’

Oké, zijn praatjes mogen dan een beetje glad zijn, het maakt niet uit. We hoeven geen lange gesprekken te voeren. Ik kijk naar hem. Naar zijn gebruide huid en donkere haardos. Opnieuw vraag ik me af uit welk land hij komt. Juist als ik hem dat wil vragen, zet hij zijn glas in het zand en beweegt zich naar me toe. Hij drukt zijn lippen op de mijne. Ze voelen zacht en aangenaam. Hij vouwt zijn hand achter mijn hoofd en laat de kus vloeiend overgaan in een zoen. Deze man weet wat hij doet. Hij gaat er helemaal voor. Zonder terughoudendheid of aarzeling. Ik sluit mijn ogen en de muziek vervaagt naar de achtergrond. De romantische setting om ons heen doet er niet toe. Alleen de zoen telt. Emanuel telt. Ik sla mijn armen om hem heen en trek hem dicht tegen me aan. Hij ruikt, voelt en smaakt heerlijk. Als de zoen tot een einde komt kijkt hij me intens aan. In zijn ogen lees ik dat hij nog meer van mij wil. Zelf wil ik dat ook. Maar eerst wil ik feesten. Uit het zand naast me pak ik mijn glas en neem nog

een slok van de cocktail. Emanuel volgt mijn voorbeeld en haalt daarna iets uit zijn broekzak. Als hij zijn hand opent, zie ik dat het een klein doorzichtig zakje is met een zip-sluiting. In het zakje zitten twee pillen.

‘Wil je ook?’

Ineens word ik overmand door een gevoel van twijfel. Ik ken hem amper. Wie zegt dat Emanuel te vertrouwen is? Ik weeg mijn gedachten af, maar beseft op hetzelfde moment dat ik het leven wil vieren en er alles uit wil halen. Ik leef nu en bovendien: morgen hoef ik niet te vliegen. Ik pak een pil van hem aan en bijt de helft ervan af tussen mijn tanden. De ene helft slik ik door, de andere helft geef ik terug. Emanuel geeft me een knipoog. Hij stopt de overgebleven helft in zijn mond, staat op en strekt zijn arm naar me uit. ‘Kom Anouk, ik wil met je dansen.’

Als ik de volgende ochtend wakker word, hoor ik dat de douche aanstaat. Ik frons en laat mijn blik door mijn hotelkamer gaan. In het schemerdonker zie ik dat er kledingstukken op de grond liggen. Ze zijn niet allemaal van mij. Pas dan komen de beelden van afgelopen nacht terug. Het feest op Mambo Beach, de man aan de bar, dansen met Emanuel, de zoen, de alcohol, de halve xtc-pil. Ik veer terug in het kussen en trek het dekbed hoog op tot mijn kin. Het was een geweldige nacht. Emanuel bleef de hele avond charmant, al hebben we weinig woorden met elkaar gewisseld. Ik hoor dat de douche wordt uitgezet en niet veel later verschijnt Emanuel vanuit de badkamer.

‘Goedemorgen, schoonheid.’ Poedelnaakt loopt hij door de hotelkamer, terwijl hij zijn druipende haar afdroogt. Hij oogt volledig ontspannen en in harmonie met zichzelf.

‘Jouw handdoeken zijn een stuk zachter dan die uit mijn hotel.’ Hij laat de handdoek op de grond vallen, loopt naar het raam en trekt het gordijn een stukje opzij. Meteen wordt de kamer gevuld met licht. ‘Het uitzicht vanaf jouw balkon is ook beter.’

Vanuit bed kijk ik naar zijn prachtig gevormde billen. ‘Papagayo is een fijn hotel. Mijn werk regelt altijd dat mijn collega’s en ik hier kunnen overnachten.’

Hij draait weg van het raam en glimlacht. ‘Ik ben pas voor de eerste keer op het eiland. Misschien boek ik dit hotel ook wel, de volgende keer.’

Het gaat door me heen dat ik hem nu zou kunnen vragen waar hij vandaan komt en wat hij hier op Curaçao doet. Vaag herinner ik me dat ik dat gisteren wilde weten. Maar de vraag lijkt ineens niet meer belangrijk. Alsof we een stilzwijgende afspraak met elkaar hebben gemaakt dat onze gesprekken er toch niet echt toe doen. Onze lichamen begrepen elkaar zonder woorden ook wel. Emanuel begint zich aan te kleden en vertelt dat hij vandaag gaat duiken. Ineens stopt hij met het vastmaken van zijn riem en kijkt me aan. ‘Wil je mee? We kunnen samen gaan en er een leuke dag van maken.’

Hoewel ik niet denk dat hij het puur uit beleefdheid vraagt, schud ik mijn hoofd. ‘Dankjewel voor het aanbod, maar ik heb al plannen’, reageer ik vaag. Het is niet eens een leugen. Ik wilde gaan winkelen in Willemstad en deze dag afsluiten op het strand. Natuurlijk zou ik mijn plannen kunnen omgooien en ervoor kunnen kiezen met Emanuel mee te gaan, maar ik vind het eigenlijk wel goed zo. Het was de perfecte onenightstand. Alles wat hierna nog komt zal afbreuk doen aan afgelopen nacht.

Emanuel knikt en is alweer verdergegaan met aankleden. Met zijn overhemd open speurt hij de vloer af op zoek naar zijn espadrilles. Zo te zien vindt hij het zelf ook geen probleem om het hierbij te laten. Hij vindt zijn schoenen in een hoek van de kamer. Ik kijk toe hoe hij de knoopjes van zijn overhemd van onder naar boven vastmaakt. Elk knoopje ontnemt mij een stukje van het zicht op zijn gespierde bovenlichaam. Als hij klaar is loopt hij naar het bed, leunt voorover en geeft me een kus op mijn wang.

‘Ik zie je weer’, zegt hij. Maar we weten allebei dat hij dit alleen zegt voor de vorm en dat we elkaar waarschijnlijk nooit meer zullen zien.

Ik knik. ‘Het was leuk.’

Een sexy grijns volgt. ‘Nou en of.’ Dan draait hij zich om en loopt zonder nog iets te zeggen de hotelkamer uit. Ik hoor de deur achter hem dichtvallen en glimlach.

Dag Emanuel, met je goddelijk lekkere lijf.

ALS IK HANNE IN HET VIZIER KRIJG MOET IK SPONTAAN lachen. Ze komt hard aangefietst en heeft op meters afstand al een arm in de lucht gestoken, waarmee ze enthousiast van links naar rechts beweegt. Ik zwaai terug en kijk naar haar. Ze is een opvallende verschijning, mijn zus. Waar ik vandaag een zwart leren jasje draag, met een dierenprintshawl en een donkere broek, komt zij voor de dag in een rode bloemetjesjurk, met een okergeel vestje en iets wat vrolijk in haar haar wappert. Als ze vlak voor mijn voeten tot stilstand komt en van haar fiets afstapt zie ik dat het een haarband is, in dezelfde kleur als haar vestje, met langwerpige stukken stof aan de uiteinden.

Met het handvat van haar stuur in haar ene hand buigt ze zich naar me toe en omhelst me. ‘Hoi zus.’

‘Hoi. Wat zie je er weer flitsend uit.’

‘Goed hè? Ik dacht: het lentezonnetje schijnt, laat ik er maar gelijk gebruik van maken en een jurk aantrekken.’

We lopen samen naar de dichtstbijzijnde fietsenstalling. Hanne werpt een blik opzij. ‘Niet eerlijk hoor. Mijn benen zijn zo wit als het maar zijn kan en jij bent het hele jaar door bruin.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Voordeel van mijn werk. Maar... het is pas net april, misschien haal je me nog in.’

Hanne stoot een lachje uit. ‘Natuurlijk, Anouk. Dan mag ik wel dagelijks onder de zonnebank gaan liggen.’

Ik grinnik en kijk toe hoe ze haar fiets op slot zet tussen de andere fietsen. Ze bergt het sleuteltje op in haar groene handtasje en we lopen richting het Belfortplein. Een groot plein in het centrum van Almere, waar veel terrassen van restaurants aan liggen.

‘Hoe was je reis?’ Hanne kijkt me aan en fronst. ‘Je moet me even helpen. Was je nou in Mexico of op Curaçao?’

‘Ik ben gisteren teruggekomen uit Mexico. Daarvoor was ik op Curaçao.’

Ze knikt. ‘En? Hoe was het?’

‘Goed. Het was er tegen de dertig graden, dus mij hoor je niet klagen.’

‘Heerlijk lijkt me dat. Tussen de vluchten door heb je eigenlijk gewoon steeds een minivakantie. Hier heeft het vooral geregend de afgelopen tijd.’ Ze trekt een somber gezicht. ‘Maar vertel eens, heb je daar in je vrije tijd nog leuke dingen gedaan of interessante mensen ontmoet?’

Hoewel ik best weet dat mijn zus de vraag anders bedoelt

dan dat ik hem opvat, kan ik het niet laten om te grijnzen.

‘Wat?’ vraagt ze argwanend.

‘Ik heb zeker interessante mensen ontmoet. Een man om precies te zijn en we hebben samen wel heel leuke dingen gedaan.’ Ik trek mijn wenkbrauwen een paar keer achter elkaar op en Hanne schudt lachend haar hoofd.

We lopen het Belfortplein op en ik vertel haar over Emanuel en het feest op Mambo Beach. Bij La Maison, een brasserie waar we graag komen, gaan we naar binnen en nemen plaats aan een tafeltje bij het raam.

Hanne luistert zonder me te onderbreken. Pas als ik uitgesproken ben kijkt ze me verschrikt aan. ‘En jij hebt die pil gewoon aangenomen?’

‘Ja. Het was maar een halfje.’

‘Ongelofelijk, Anouk. Soms ben je zo naïef. Je bent veel te goed van vertrouwen.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ach, het is toch goed gegaan?’

‘Gelukkig wel. Maar wat als hij je troep had gegeven? Je zit daar in je eentje aan de andere kant van de wereld. Bas en ik kunnen je vanuit Nederland niet te hulp schieten. Hij had wel weet ik veel wat met je kunnen doen!’

Ik kijk haar ondeugend aan. ‘Hij heeft weet ik veel wat met me gedaan. En raad eens? Hij was er nog goed in ook.’ Ik zie Hannes bezorgde blik en bind iets in. Het is een gezichtsuitdrukking die ik maar al te goed van haar ken. Sinds het overlijden van onze ouders heeft zij iets beschermends over zich gekregen. Zij is de verstandige, oudere zus. Terwijl we maar een jaar in leeftijd schelen.

‘Dat ik me zoveel van die avond herinner is toch positief? Ik bedoel... ik was niet helemaal van de wereld, of

zo. Bovendien was hij heel knap. Jij had hem ook mee naar je hotelkamer willen slepen. Geloof mij maar.'

'Misschien heb je gelijk. Maar dan nog, ik zou nooit zomaar een pil van een vreemde aannemen.'

'Jij hebt sowieso nooit drugs gebruikt', kaats ik terug.

'Dat ook. Maar dit is gewoon dom, Anouk.' Ze kijkt me recht aan. 'Jij bent intelligent, maar dit was nou niet bepaald een slimme actie van je.'

'Volgende keer bel ik je op om jouw toestemming te vragen. Goed? Maar dan moet je beloven dat je nooit klaagt over het tijdsverschil. Waar ik ook ben.'

Mijn zus trekt een wenkbrauw op. Ze weet dat ik haar op de hak neem. We verplaatsen onze aandacht naar de menukaart en gaan allebei op in onze eigen gedachten.

Al jaren is dit onze rolverdeling. Ik leef bij de dag en Hanne kijkt vooruit. Zij was zestien en ik vijftien, toen onze moeder na een jarenlang ziekbed kwam te overlijden. Ze had gestreden tegen kanker. Soms zeggen mensen dat ze hun ziekte hebben overwonnen. Dat maakt me altijd kwaad. Wat had onze moeder dan? Verloren? Opgegeven? Nee. De wil om beter te worden was er tot het einde. Ze wilde ons en papa absoluut niet achterlaten. Ze had nog zoveel plannen. Ze wilde erbij zijn als Hanne en ik later vaste verkering zouden krijgen. Als we zouden gaan trouwen. Als we kinderen zouden krijgen en zelf een gezin zouden stichten. Dit alles was haar niet gegund. Hoewel ze jarenlang ernstig ziek was geweest, gaf haar overlijden zo'n enorme klap binnen ons gezin. Tot die tijd was er altijd hoop geweest. Hoop op beterschap. Hoop op een wonder. Maar dat werd ruw weggevaagd en alles veranderde. Het lukte onze vader niet om goed met het

overlijden van zijn vrouw om te gaan. De zorg voor twee pubers maakte het voor hem misschien nog wel moeilijker. Hij raakte verslaafd aan alcohol en overleed plotseling een paar jaar daarna. Hanne was negentien, ik nog maar net achttien.

‘Ben jij er al uit?’ haalt Hanne me terug naar het hier en nu.

Ik heb de menukaart voor me, maar heb nog geen woord gelezen van de lunchgerechten die erop staan. Het maakt niet uit, ik weet toch al wat ik wil.

‘Ik ga voor de clubsandwich zalm. Jij?’

‘De salade met gekruide kip.’ Hanne glimlacht naar de serveerster, die op dat moment naast ons tafeltje opduikt en haar laatste woorden blijkbaar heeft opgevangen. Als de serveerster mij aankijkt en de pen tot stilstand komt boven haar notitieblokje, herhaal ik wat ik wil hebben.

‘Mogen we er een fles droge witte wijn bij?’ vraagt Hanne.

‘Natuurlijk, dames.’ De serveerster krabbelt nog iets op haar notitieblokje en loopt dan weg bij ons tafeltje. Hanne kijkt haar na.

Het is opvallend dat mijn zus gewoon een fles wijn bestelt. Ik besluit er niets over te zeggen, maar weet dat dit een enorme teleurstelling voor haar moet zijn. Een paar dagen geleden, toen ik in Mexico was, stuurde ze me een berichtje via WhatsApp om te vertellen dat ze al drie dagen over tijd was. Ik hoopte zo dat het dit keer raak zou zijn. Niet dat ik zelf zo gek ben op kinderen, maar Hanne en Bas willen niets liever. Het was dan ook het eerste waar ik aan dacht toen ik mijn zus vandaag aan zag komen fietsen. Maar omdat het al zo’n beladen onderwerp is, wil

ik er niet elke keer naar vragen. Het is zelfs even door me heen geflitst dat Hanne me met het nieuws zou willen verrassen. Het had zomaar gekund dat ze tijdens de lunch een cadeautje tevoorschijn had getoverd, wat dan een rompertje zou blijken te zijn, met een tekst als *tantes trots* erop.

Hanne kijkt me aan en lijkt het onderwerp van mijn gedachten te raden. 'Vals alarm.' Ze haalt haar schouders op, maar ik ken haar te goed om in het luchtige gebaar te trappen en zie heus wel het verdriet in haar ogen.

Ik strek mijn arm uit en geef een kneepje in haar hand, die op het tafeltje tussen ons in ligt. 'Wat ontzettend rot voor je', fluister ik.

Met haar vrije hand frunnikt ze aan de okergele langwerpige stukken stof van haar haarband. Ze verbreekt het oogcontact.

'Hoe kwam je erachter?' vraag ik. 'Was Bas bij je?'

Ze knikt. 'We wisten haast zeker dat het gelukt was. Ik kon al dagen aan niks anders meer denken, maar we wilden per se wachten met de test. Je kunt zo'n zwangerschapstest al heel vroeg doen. Sommige zelfs al een paar dagen voordat je normaal gesproken ongesteld moet worden. Maar ik weet hoe het voelt als er geen plusje verschijnt. Of geen tweede streepje. Of dat er keihard *niet zwanger* staat op zo'n digitaal schermpje. Dat wilde ik niet en dus hebben we gewacht. De dagen leken wel in slow motion voorbij te gaan.' Ze is even in gedachten en gaat dan verder. 'Ik kon me nergens meer op concentreren. Toen we eindelijk besloten de zwangerschapstest te doen en ik naar de wc ging om over het staafje te plassen, zag ik het...' Hanne laat opnieuw een stilte vallen waarin ze me

geëmotioneerd aankijkt. 'Ik was tóch ongesteld geworden. Vier dagen later dan normaal.' Ze knippert met haar ogen en probeert uit alle macht haar tranen de baas te blijven. 'Mijn cyclus is altijd heel regelmatig. Precies achtentwintig dagen. Ik ben nooit over tijd. Maar dit schijnt door stress en spanning te kunnen komen... Dat kan ik wel plaatsen. Ik was er zo mee bezig.'

'Natuurlijk was je dat. Jullie willen het zo graag. Hoe was Bas eronder?'

'Hij was lief, zoals altijd. Hij heeft me vastgehouden en ik heb in zijn armen een potje gejackt. Alle spanning kwam eruit. Het is natuurlijk niet de eerste maand dat het niet wil lukken...'

Ik knik mistroostig. 'Fijn dat hij er voor je is.'

'Ja, dat is het zeker. Maar zelfs Bas weet op een gegeven moment niet meer wat hij moet zeggen. Dan probeert hij me op te vrolijken door te zeggen dat we die avond sushi kunnen bestellen en ons kunnen bezatten met alcohol. Of hij zegt dat we voorlopig nog kunnen genieten van onze nachtrust. Ik weet best dat hij dat soort opmerkingen goed bedoelt, maar ik kan daar niet meer tegen.'

De serveerster verschijnt aan ons tafeltje. 'Zo, kijk eens wat ik voor jullie heb.' Ze zet twee glazen en een wijnkoeler, met daarin de fles sauvignon blanc, op ons tafeltje. 'Wil een van jullie voorproeven?'

'Nee hoor, dat hoeft niet. We kennen de wijn', antwoord ik. Ik pak de fles om zelf in te schenken en de serveerster pakt de hint op. Geruisloos verlaat ze ons tafeltje.

'Misschien moeten we Bas' advies maar opvolgen', zegt Hanne, terwijl ze toekijkt hoe ik de glazen inschenk.

Ik plaats de fles terug in de koeler en kijk haar aan.

‘Misschien moeten we dat maar doen. We kunnen altijd nog een fles laten komen.’

Mijn hakken maken een knarsend geluid als ik over het grindpad naar het vrijstaande huis toe loop. Bij de voordeur bel ik aan. Direct hoor ik in de verte een hond blaffen. Het geluid blijft zich herhalen, wordt luider en het duurt niet lang voordat Rico zich aan de andere kant van de voordeur meldt. Door het smalle langwerpige raam ernaast begroet ik de bruine labrador. Niet veel later verschijnt ook Myrthe in beeld. Ze opent de deur en strekt haar beide armen naar me uit.

‘Anouk, lieverd. Wat ben ik blij jou te zien’, roept ze enthousiast als altijd.

Ik laat me door haar omhelzen en merk dat er een zure geur mijn neus binnendringt.

‘Kom binnen. Kom binnen’, zegt ze terwijl ze me weer loslaat. ‘Het is hier een chaos en ik stink waarschijnlijk naar kots, maar dat mag de pret niet drukken.’

Ik loop verder de ruime hal in en Rico rent een rondje om mijn benen. Fronsend kijk ik mijn vriendin aan. ‘Je ruikt inderdaad niet zo lekker.’

‘Nee. Dat kan kloppen. De kleinste telg gaf net een golf melk terug. Zo op mijn blouse. Ik ga eerst even iets schoons uit de kast trekken. Wil jij het fort bewaken?’

Blijkbaar kijk ik angstig, want Myrthe grijnst breed. ‘Ik ben zo terug.’ Ze huppelt lichtvoetig een paar treden de trap op, die grenst aan het halletje en draait dan haar hoofd in mijn richting. ‘Kijk maar of er nog een boertje dwarszit. Daar wil het kleine mannetje nog weleens last van hebben.’ Zonder een antwoord af te wachten verdwijnt ze uit zicht.

Samen met Rico loop ik de woonkamer in. Myrthe woont prachtig. Haar huis is groot en ook aan de inrichting is veel zorg besteed, maar sinds de komst van drie kinderen ziet het er niet meer uit zoals oorspronkelijk de bedoeling was. De spullen en materialen zijn nog steeds mooi en van een luxe uitstraling. Maar een lelijk plastic kinderkeukentje in primaire kleuren, een groot uitgevalen treinbaan, een tipitent en een enorme kist die openstaat en nog maar voor de helft gevuld is met speelgoed, trekken alle aandacht. De vloer ligt bezaaid met speelgoed en knuffels. Jesse, de oudste van het koppel, komt gillend op me af. Ik buk en kan hem nog maar net opvangen, anders zou hij frontaal tegen de muur zijn geknald.

‘Hé Jesse. Hoe gaat het met je?’ vraag ik de vijfjarige.

‘Goed. We bouwen een trein. Doe je mee?’

‘Wat leuk. Ik kom straks wel even met je spelen. Eerst moet je broertje een boer laten, geloof ik.’ Ik baan me een weg door de woonkamer. ‘Hoi Thomas’, zeg ik, als ik bij de rails kom, waar de tweejarige zoet op de grond zit te spelen.

Thomas kijkt op. De locomotief met wagonnetjes, die hij zojuist geconcentreerd voortdruwde, komt tot stilstand. ‘Hoi Anouk.’

‘Wat een mooie treinbaan. Hebben jullie die zelf in elkaar gezet?’

‘Ja.’ Hij knikt en speelt verder met de houten trein op het spoor.

‘Treinen zijn cool’, zegt Jesse. ‘Maar weet je wat nog cooler is? Vliegtuigen!’ Hij rent gillend door de kamer en houdt zijn armen gespreid langs zijn lichaam. Thomas kijkt op naar zijn broer en lacht. Dan staat hij op, laat zijn

spel voor wat het is en volgt zijn broers voorbeeld. Rico loopt enthousiast kwispelend achter de jongens aan. Bij de box aangekomen kijk ik even naar Finn, de nieuwkomer in het gezin. Hij is nog maar twee maanden oud en ik vind het een wonder dat hij slaapt, met twee luidruchtige vliegtuigen die door de woonkamer racen en een hond die zo nu en dan blaft. Zo ontspannen slapend wekt Finn niet de indruk dat hij een boer moet laten, maar wat weet ik nou van baby's? Onhandig pak ik hem op. Finn maakt een geluidje en trekt een moeilijk gezicht. Geweldig, straks heb ik twee gillende kinderen én een huilende baby. Hoe doet Myrthe dit de hele dag? Ik hou hem tegen mijn lichaam aan en maak voorzichtig een hand vrij, waarmee ik hem op zijn ruggetje kan kloppen, zoals ik Myrthe weleens heb zien doen. Gelukkig wordt Finn niet wakker. En nu maar hopen dat ik straks niet degene ben die naar zure melk ruikt.

Ik geef nog steeds zachte klopjes op Finns rug als Myrthe weer in de woonkamer verschijnt.

'Willen de vliegtuigen weer gaan landen en verdergaan met hun trein?'

'Maar wij moeten heel lang vliegen', antwoordt Jesse zijn moeder. 'We moeten helemaal naar Amerika. Net als papa.'

'Lieverd', zegt Myrthe op strenge toon. 'Stop met rennen nu. Ik wil dat je rustig met je broertje gaat spelen. Dan kan ik koffiedrinken met tante Anouk.'

Jesse slaakt een gefrustreerde kreet, maar doet dan wat hem wordt opgedragen. Samen met zijn broertje gaat hij verder met de treinbaan.

'Zo.' Myrthe kijkt me aan. 'Rust in de tent. Wat heb je ontzettend gave schoenen aan. En ik zag je tas in de gang staan. Ook nieuw?'

Ik knik.

‘Waar heb je ze gekocht?’ Ze werpt een blik op mijn sandalen met hoge hak.

‘In New York, een maand geleden, samen met de tas.’

‘Prachtig. Ik mis het weleens hoor.’

‘Wat? Hakken?’ Sinds Myrthe moeder is geworden, heeft ze haar collectie hoge hakken opgeborgen en komen deze alleen nog tevoorschijn op feestjes en avondjes dat ze uitgaat met vriendinnen of haar man Gertjan. Er is een collectie sneakers voor in de plaats gekomen.

‘Nee. Ik mis het vliegen weleens. Het was altijd zo heerlijk. Die vrijheid. Dat onbevangen gevoel. Je weet wel waar ik het over heb.’

‘Absoluut. Heb je er weleens over nagedacht om je werk weer op te pakken?’

‘Nu?’ Ze kijkt me verschrikt aan.

‘Misschien als Finn iets ouder is.’

‘Nee, dat leven heb ik achter me gelaten. Gertjan als piloot en ik als stewardess... het zou niet handig zijn. Hij is al veel van huis en dan zou ik ook nog weggaan. Dat kan ik die jongens niet aandoen, toch? Het is beter als er maar één persoon in dit gezin de wereld over vliegt.’

‘Daar heb je waarschijnlijk gelijk in’, zeg ik lachend.

Plotseling begint Thomas te huilen en Jesse te schreeuwen. Rico, die rustig in zijn mand lag, loopt blaffend naar de jongens toe. Dit keer reageert Finn wel op het geluid. Hij strekt zijn kleine lijfje in mijn armen, wordt wakker en kijkt me met grote ogen aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Myrthe aan Jesse en Thomas, terwijl ze Finn van me overneemt.

‘Jesse maakt alles stu-huk’, brengt Thomas huilend uit.

‘Nee! Jij doet het niet goed’, reageert Jesse fel. ‘Je verpest het helemaal!’

‘Kom eens even bij mama.’ Myrthe kijkt me meewarig aan. ‘Kinderen: nooit aan beginnen’, grapt ze, voordat de jongens naast haar staan.

Ik kijk toe hoe ze het akkefietje oplost en binnen *no time* weer een lach op de gezichtjes tovert.

‘Anouk’, vraagt Jesse, als het voorval vergeven en vergeten is. ‘Kom je nu met ons spelen?’

‘Nog niet. Mama en ik gaan eerst koffiedrinken.’

‘Maar... je hebt het beloofd!’

‘Tja.’ Myrthe kijkt me quasiserieus aan. ‘Belofte maakt schuld, Anouk.’

De jongens knikken fanatiek.

‘Aan de andere kant, mannen...’ Myrthe richt haar aandacht weer op Jesse en Thomas. ‘Anouk is onze gast. Het is aardig om je gasten goed te verzorgen. Dus eerst laten we tante Anouk met rust, zodat ze een lekker kopje koffie kan drinken, en dan komt ze straks vast wel even met jullie spelen.’

Als de jongens weer verdergaan met de treinbaan en Myrthe de baby in zijn wippertje heeft gezet, lopen we de riante keuken in. Myrthe haalt twee kopjes uit de kast, zet er een op het aanrecht en een op het plateautje van het koffieapparaat. Ze plaatst een groen cupje in het apparaat, doet het klepje dicht en drukt op een knopje. Direct klinkt er een zoemend geluid en zien we hoe het kopje gevuld wordt. De geur van koffie vult de keuken. Ik trek mijn neus op. Wat raar is, want normaal gesproken geniet ik van dit aroma.

‘Wat?’ vraagt Myrthe als ze mijn gezichtsuitdrukking ziet.

‘Ik weet het niet.’ Ik leun voorover naar het kopje koffie dat alsmaar voller wordt, en snuif. ‘Is die koffie wel goed? Het is dezelfde als die ik thuis gebruik, maar... het stinkt ontzettend.’

Myrthe leunt ook voorover en ruikt op haar beurt aan de koffie. ‘Ik ruik niets vreemds’, zegt ze als ze weer rechtop gaat staan. ‘Ik bedoel, ik ruik gewoon koffie. Lekker juist.’ Dan verandert haar gezichtsuitdrukking pijlsnel. Ze staart me bewegingsloos aan en ik huiver van haar blik. ‘De geur alleen al maakt je misselijk?’

‘Ja’, antwoord ik, ineens op mijn hoede.

Het apparaat is klaar en benadrukt de doodse stilte die in de keuken valt. Myrthes gezichtsuitdrukking lijkt maar niet te willen veranderen. De schrik staat in haar ogen. Dan pakt ze het kopje en neemt een slokje. Ergens verwacht ik dat ze het zwarte goedje uitspuugt in de gootsteen. De koffie ruikt zo raar. Er moet gewoon iets mis mee zijn.

‘Ik wil je niet bang maken’, zegt ze, als ze me weer aankijkt. ‘Maar wat jij nu hebt, heb ik ook weleens gehad. Drie keer, om precies te zijn.’

Ik frons en kan mijn vriendin totaal niet volgen.

‘Er is niets mis met de koffie’, gaat ze verder. ‘Kan het soms zijn dat... Kan het zijn...’ Ze maakt haar zin niet af en verbreekt het oogcontact. Als ze me opnieuw aankijkt is haar blik ernstig. ‘De keren dat ik koffie van de ene op de andere dag vies vond, had dat een oorzaak. Het was bij mij steeds het eerste teken... het eerste teken van een zwangerschap.’

INKIJKEXEMPLAAR

MET EEN KNAL LAAT IK DE VOORDEUR ACHTER ME IN het slot vallen en ik loop met ferme passen de woonkamer van mijn appartement binnen. Op de ronde houten eettafel zet ik mijn handtas neer. Ik ga op de bank zitten en staar naar de tas. Aan de buitenkant is er niets opmerkelijks aan te zien, maar ik weet dat er iets in zit wat er simpelweg niet in hoort. Niet in mijn tas. Niet in mijn huis. En zeker niet in mijn leven.

Langzaam glijden mijn gedachten af naar afgelopen dinsdag. Toen Myrthe over een zwangerschap begon moest ik hard lachen. Dat zij koffie ineens vies vond ruiken en dat dit tot drie keer toe haar eerste zwangerschapskwaaltje bleek te zijn, had niets met mij te maken. Ja, ik werd

misselijk van de geur en ik moest er niet aan denken het zwarte goedje te drinken, maar daar zou heus een logische verklaring voor zijn. Misschien kwam het doordat ik verkouden aan het worden was of misschien moest haar apparaat wel gereinigd worden. Ik wimpelde de zaak af door mijn vriendin te zeggen dat ik helemaal niet zwanger kón zijn en vroeg in plaats van koffie om een glaasje water. We veranderden van gespreksonderwerp, ik heb nog even met Jesse en Thomas gespeeld en dat was dan dat.

Gek genoeg lukte het me in de dagen daarna niet om helemaal los te komen van de gedachte. Ik wilde Myrthes woorden vergeten, maar kon het niet laten thuis de koffie ook aan een grondig snuffelonderzoek te onderwerpen. De inhoud van mijn mok met panterprint was uiteindelijk in de gootsteen beland.

Vanmorgen dacht ik dat ik echt spoken begon te zien. Leek het nou zo of was er iets aan de hand met mijn borsten? In mijn zwarte string ging ik voor de spiegel staan en bekeek mezelf van top tot teen. Van voren en van opzij. Mijn buik zag er normaal uit. Plat en een beetje gespierd. Maar mijn borsten leken wel voller. Ik voelde eraan en ontdekte dat ze gespannen waren. Was dat niet altijd zo als ik ongesteld moest worden? Ik wist het eigenlijk niet. Ik had er nooit zo op gelet. Myrthe ook met haar uitspraken. Er was heus niets aan de hand. Ze had me gewoon een beetje bang gemaakt en nu begon ik mezelf van alles in te beelden. Ik zou dit weekend gewoon ongesteld worden, dan kon ik opgelucht ademen en doorgaan met mijn leven. Maar, zei een stemmetje in mijn hoofd, misschien was het toch beter om even langs de drogist te fietsen en

een zwangerschapstest te kopen. Die zou ik meteen even doen en dan werd alles weer normaal.

Ik knipper met mijn ogen en registreer weer iets van de omgeving. De handtas staat nog steeds op tafel. Ik sta op van de bank, loop ernaartoe en haal de test uit mijn tas. Aandachtig lees ik de tekst op het kartonnen doosje. In de winkel gunde ik mezelf daar geen tijd voor. Ik wilde zo snel mogelijk een test uit het schap grissen, afrekenen en naar huis. Continu keek ik om me heen, bang om bekenden tegen het lijf te lopen. Het voelde ongeveer hetzelfde als toen ik voor de eerste keer condooms kocht. Op de verpakking lees ik dat het een vroege zwangerschapstest is die je al vier dagen voordat je je ongesteldheid verwacht, kunt gebruiken. Het zijn twee testen, die samen in een doosje zitten. De overgebleven test zal ik aan Hanne geven. Wie weet brengt hij haar geluk. Pas dan dringt het tot me door hoe tegenstrijdig de gevoelens zijn waarmee we de testen zullen doen. Hanne hoopt op een klein wondertje in haar buik, dat ze vanaf het eerste moment zal koesteren en waar ze ogenblikkelijk van zal houden. Ik wil juist zeker weten dat er niets in mijn buik zit.

Natuurlijk was het niet helemaal de waarheid toen ik Myrthe vertelde dat ik simpelweg niet zwanger kon zijn. Emanuel is in de afgelopen dagen heus wel door mijn hoofd geschoten. We hebben seks gehad, dat is zeker. En ik weet ook dat we een voorbehoedsmiddel hebben gebruikt, want daar ben ik altijd heel zorgvuldig mee. Toch knaagt er iets. Hoe ik mijn hersens ook kraak, ik kan me het condoom niet voor de geest halen. Het is sowieso moeilijk om me bepaalde delen van die nacht te herinneren. Ik weet alleen nog flarden. De alcohol en de halve xtc-pil hebben

een waas gelegd over de rest. Maar ik kan me absoluut niet voorstellen dat ik zoiets belangrijks als een voorbehoedsmiddel zou vergeten. Ik open het doosje, vouw de bijsluiter uit en scan de woorden. Dan loop ik vastberaden naar het toilet. Langer uitstellen heeft geen zin. Ik wilde toch zekerheid? In het kleine wastafeltje leg ik de bijsluiter en de test. Ik ga op het toilet zitten en merk dat ik mijn adem inhoud. Ik probeer te ontspannen en als het plassen niet wil lukken, visualiseer ik een kabbelend beekje. Een stromende kraan. De Niagarawatervallen. Niets helpt. Ik hijs mijn broek op, loop terug naar de keuken en drink een glas water aan het keukenblok. Nog steeds voel ik geen aandrang om te plassen. Ik blijf water drinken en vraag me na vier glazen af of dit het testresultaat beïnvloedt. Is het stofje dat gemeten wordt nu niet verdund door al dat water? In gedachten verzonken loop ik terug naar het toilet en ga weer zitten. Eindelijk lukt het om te plassen. Onhandig voer ik de test uit. Het eerste streepje verschijnt in het controlevenster en geeft aan dat de test zijn werk doet. Het tweede streepje volgt kort daarna. Dit gaat goed. Zolang er niets verandert en het streepje geen plusje wordt, is alles onder controle. Ik kijk op mijn horloge en volg hoe de secondewijzer steeds opnieuw van plaats verspringt. Als de wachttijd bijna voorbij is, haal ik diep adem en richt mijn blik weer op de test. Het schermpje is hetzelfde gebleven. Er trekt een golf van opluchting door mijn lichaam en dan zie ik het. Een flinterdun streepje komt langzaam in beeld. De kleur van het lijntje is heel licht. Het is bijna niet te zien. Mijn hart mist een slag en ik hap naar adem. Ik staar naar het plusje dat alsmaar duidelijker wordt. Het lichtgekleurde lijntje wordt steeds beter zichtbaar. Donkerder

en donkerder. Het resultaat is nu niet meer over het hoofd te zien en de test lijkt het in mijn gezicht te willen schreeuwen.

Anouk Jacobs, je bent zwanger!